

Sygn. akt III SK 15/08

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Gersdorf (przewodniczący)

SSN Zbigniew Myszka

SSN Andrzej Wróbel (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Browarów [...] Spółki Akcyjnej
przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
o nałożenie kary pieniężnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 grudnia 2008 r.,
skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.
z dnia 12 grudnia 2007 r.,

- 1. oddala skargę kasacyjną,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, dalej jako „pozwany” lub Prezes Urzędu” decyzją z dnia 28 czerwca 2006 r. nałożył na Browary [...] S.A., dalej jako „powódka” lub „Spółka” karę pieniężną w kwocie 50.000,00 zł, stanowiącej równowartość 12.954,00 euro z tytułu nieudzielenia informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 45 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 244, poz. 2080 ze zm.), dalej jako „ustawa”.

Sąd Okręgowy-Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyrokiem z 10 maja 2007 r. oddalił odwołanie powódki od powyższej decyzji.

Sąd pierwszej instancji ustalił między innymi, że pozwany, działając na podstawie art. 43 ust. 1 ustawy, wszczął z urzędu postępowanie wyjaśniające mające na celu wstępne ustalenie, czy na krajowym rynku sprzedaży piwa nastąpiło naruszenie przepisów powyższej ustawy. Prezes Urzędu pismem z 22 lutego 2005 r., na podstawie art. 45 ust. 1 ustawy, wezwał powódkę do nadesłania danych i informacji mających znaczenie w sprawie, w tym między innymi wielkości produkcji i sprzedaży piwa w hektolitrach w 2004 r., w terminie 7 dni pod rygorem sankcji określonych w ustawie, określając w piśmie zakres żądanej informacji, cel żądania, termin na udzielenie odpowiedzi i pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji lub udzielenie informacji nieprawdziwych albo wprowadzających w błąd (k. 12 akt administracyjnych).

Pismem z 5 grudnia 2005 r. (k. 19-20 akt adm.) powódka oświadczyła między innymi, że wielkość produkcji i sprzedaży piwa w hektolitrach w 2004 r. kształtowała się na poziomie poniżej 1% udziału w rynku, co wskazuje na przedział mieszczący się w granicach błędu statystycznego, zaś wobec znikomego udziału Spółki w rynku inne szczegółowe informacje wchodzące w zakres informacji poufnych nie mogą mieć znaczenia dla postępowania antymonopolowego.

Kolejnym pismem Prezes Urzędu wskazał na obowiązek przekazania wszelkich koniecznych informacji na żądanie pozwanego oraz obowiązek ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa, jakiemu podlegają pracownicy Urzędu, ponownie wzywając do udzielenia informacji w terminie 3 dni ze wskazaniem na możliwość

nałożenia kary pieniężnej w wysokości od 1000 do 50 000 euro. W odpowiedzi Spółka ponownie wskazała, że nie zawierała żadnych porozumień zakazanych ustawą, zakazy ustawy nie są adresowane do niej, gdyż zakaz porozumień ma zastosowanie do przedsiębiorców, których udział w rynku przekracza 5 lub 10%.

Pozwany kolejnym pismem z 18 stycznia 2006 r. wyjaśnił, czego dotyczy wszczęte postępowanie i wezwał do udzielenia informacji w terminie do 27 stycznia 2006 r. wskazując, iż w wypadku nieudzielenia odpowiedzi w tym terminie będzie wszczęte postępowanie w sprawie nałożenia kary pieniężnej. Pismem z 31 stycznia 2006 r. Spółka podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko podnosząc, że żądane informacje są zbędne dla prowadzonego postępowania.

Postanowieniem z 22 lutego 2006 r. Prezes Urzędu wszczął postępowanie o nałożenie kary o czym poinformował Spółkę wzywając ją jednocześnie do wskazania wielkości przychodu osiągniętego w 2005 r. Spółka nie udzieliła takiej informacji.

W ocenie Sądu pierwszej instancji, bezsporny jest fakt nieudzielenia pełnej informacji na sformułowane przez Prezesa pytania, mimo wskazania dodatkowego terminu na udzielenie żądanej informacji i dwukrotnego ponaglenia. Sąd wskazał, iż wprowadzenie art. 101 ustawy miało na celu zdyscyplinowanie uczestników i ekonomię postępowania prowadzonego w interesie publicznym, zaś udzielenie informacji niepełnej należy traktować jako nieudzielenie informacji uzasadniające nałożenie kary pieniężnej określonej w art. 101 ust. 2 pkt 2 ustawy, stanowiącej instrument prawny dany organowi administracyjnemu w celu wymuszenia konkretnych, określonych prawem, zachowań przedsiębiorców.

W ocenie Sądu pierwszej instancji, z treści art. 45 ust. 2 ustawy, skierowanego wyłącznie do organu antymonopolowego wynika, że tylko Prezes Urzędu może stwierdzić, jakie informacje i w jakiej formie są mu niezbędne, zaś przedsiębiorca nie ma w tym zakresie żadnych uprawnień. Żądane informacje miały stanowić podstawę do uznania, czy zachodzą przesłanki wszczęcia postępowania antymonopolowego i to informacje przekazane przez przedsiębiorców, a nie dane z GUS-u stanowią podstawę do określenia przez pozwanego udziału w rynku. Wystąpienie uprzedniego naruszenia przepisów ustawy nie stanowi warunku nałożenia kary, a jedynie ma wpływ na jej wysokość zgodnie z art. 104 ustawy.

Odnosząc się do zarzutów kwestionujących wysokość nałożonej kary Sąd wskazał, że pozwany wziął pod rozwagę, iż po raz pierwszy Spółka naruszyła przepisy ustawy, z drugiej strony istotny jest fakt, że powódka obowiązku przekazania informacji nie wykonała, mimo dwukrotnego ponaglenia przez Prezesa Urzędu. Wymierzona kara stanowi 0,026% kary maksymalnej, zaś Spółka nie przekazała informacji o osiągniętych przychodach co uniemożliwia ocenę wpływu wysokości kary na sytuację powoda. Kary mają charakter zarówno represyjny jak i prewencyjny, a zagrożenie nimi ma zniechęcić przedsiębiorcę do naruszania obowiązków wynikających z ustawy. Ponadto obowiązek udzielenia informacji mogących uzasadniać wszczęcie postępowania antymonopolowego ciąży na wszystkich przedsiębiorcach i ich związkach, nie tylko tych, które są stroną postępowania antymonopolowego, wszczynanego w interesie publicznym. Określenie zakresu tych informacji należy do wyłącznych kompetencji Prezesa Urzędu i nie może być kwestionowane przez przedsiębiorcę.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 12 grudnia 2007 r. oddalił apelację powódki od powyższego wyroku Sądu pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny uznał, że nałożenie na skarżącą kary pieniężnej było uzasadnione. Prezes Urzędu może zgodnie z art. 101 ust. 2 pkt 2 ustawy nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość od 1.000 do 50.000.000 euro, jeżeli przedsiębiorca ten choćby nieumyślnie nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 45, bądź udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji. Zgodnie zaś z art. 45 ustawy przedsiębiorcy i związki przedsiębiorców są obowiązani do przekazywania wszelkich koniecznych informacji i dokumentów na żądanie Prezesa Urzędu, zawierające dane określone w ust. 2, a więc wskazanie zakresu informacji i okresu, którego dotyczą, wskazanie celu żądania, wskazanie terminu udzielenia informacji i pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji lub za udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd. Skoro zatem Prezes Urzędu wszczął postępowanie wyjaśniające w trybie art. 43 ustawy mające na celu wstępne ustalenie, czy na rynku sprzedaży piwa nastąpiło naruszenie przepisów ustawy i wezwał powódkę do nadesłania informacji i danych mających znaczenie dla ustalenia czy doszło do porozumień, których celem lub

skutkiem jest wyeliminowanie, ograniczenie lub naruszenie w inny sposób konkurencji na rynku właściwym, powódka była obowiązana do udzielenia tych informacji, także w zakresie stanowiącym tajemnicę przedsiębiorstwa. Niewątpliwie obowiązek z art. 45 ustawy obejmuje tylko udzielenie informacji koniecznych z uwagi na cel i zakres prowadzonego postępowania wyjaśniającego, jednak w ocenie Sądu Apelacyjnego żądane w niniejszej sprawie informacje były niezbędne w świetle przesłanek wskazanych w art. 5 ustawy.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że niewątpliwie powódka nie udzieliła Prezesowi Urzędu żądanych wyjaśnień i informacji, w szczególności nie można uznać, aby taką informacją było stwierdzenie, że Spółka nie jest związana żadnym porozumieniem i nie przysługuje jej pozycja dominująca, zaś wielkość produkcji i sprzedaży piwa w 2004 r. kształtowała się na poziomie poniżej 1% udziału w rynku, a żądane szczegółowe informacje wchodzą w zakres informacji poufnych i nie mogą mieć znaczenia dla postępowania antymonopolowego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, powódka zajmuje w toku postępowania sprzeczne stanowiska, wskazując jak w piśmie z 5 grudnia 2005 r., że żądane informacje są poufne, zaś w apelacji podnosząc, że informacje te, w szczególności informacja dotycząca wielkości produkcji są powszechne i zostały upublicznione. Błędnie także powódka powołuje się na treść art. 1 ustawy podnosząc, iż nie posiada pozycji dominującej na rynku. Jej udział w rynku piwa nie przekracza 5%, wobec czego zakazy ustawy nie są do niej adresowane.

Sąd Apelacyjny wskazał, że z treści art. 1 ustawy wynika, iż jej celem jest ochrona konkurencji na rynku oraz ochrona przedsiębiorców i konsumentów, zaś zawarta w art. 4 ustawy definicja przedsiębiorcy nie ogranicza stosowania przepisów ustawy tylko do przedsiębiorców mających pozycję znaczącą czy dominującą na rynku. Oczywiście, przesłanką wszczęcia określonych w ustawie procedur jest ustalenie takiej pozycji, ale wynikający z art. 5 zakaz porozumień, których celem lub skutkiem jest wyeliminowanie, ograniczenie lub naruszenie w inny sposób konkurencji na rynku właściwym kierowany jest do wszystkich przedsiębiorców, z wyjątkami określonymi w art. 6 ustawy, a więc porozumień zawieranych między konkurentami, których łączny udział w rynku w roku kalendarzowym poprzedzającym zawarcie porozumienia nie przekracza 5 % lub

porozumień zawieranych między przedsiębiorcami działającymi na różnych szczeblach obrotu, których łączny udział w rynku w roku kalendarzowym poprzedzającym zawarcie porozumienia nie przekracza 10 %. Dla ustalenia łącznego udziału przedsiębiorców zawierających zakazane porozumienia konieczne jest więc ustalenie udziału w rynku każdego przedsiębiorcy i łącznego udziału przedsiębiorców, którzy porozumienie zawarli. Ustalenie zaś powiązań kapitałowych oraz listy akcjonariuszy lub wspólników posiadających co najmniej 5% głosów na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy lub zgromadzeniu wspólników jest niezbędne dla ustalenia, czy doszło do porozumień określonych w art. 5 ustawy. Ustawodawca zakazując porozumień ograniczających konkurencję definiuje pojęcie porozumienia w sposób przykładowy w art. 4 pkt 4 lit. b wskazując, że mogą to być uzgodnienia dokonywane w jakiegokolwiek formie przez dwóch lub więcej przedsiębiorców lub ich związki. Oznacza to, że definicja przyjęta przez ustawodawcę odbiega od cywilistycznego rozumienia pojęcia porozumienia w tym sensie, że została zakreślona szeroko pozwalając przyjąć za porozumienia uzgodnienia, a zatem wszelkie formy skoordynowanych działań, które zmierzają do naruszenia konkurencji - czy przez wyeliminowanie, czy ograniczenie. Istotą tej formy porozumienia jest koordynacja zachowań przedsiębiorców nie w drodze nałożenia prawnie wiążącego obowiązku wspólnego działania, lecz przez świadome wskazanie sposobu współdziałania, którego celem lub skutkiem jest ograniczenie konkurencji.

Za bezzasadny Sąd Apelacyjny uznał także zarzut, iż w prowadzonym wcześniej postępowaniu taka forma odpowiedzi jak udzielona obecnie została uznana za właściwą. Ta kwestia nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy niniejszej, gdyż ocena niezbędności żądanych informacji oraz czy odpowiedź udzielona przez skarżącą zawiera żądane informacje i wyjaśnienia podlega ocenie na podstawie przesłanek postępowania wyjaśniającego prowadzonego obecnie przez Prezesa Urzędu. Sąd Apelacyjny nie znalazł także podstaw do uznania wysokości nałożonej na skarżącą kary za nadmierną. Niewątpliwie określając wysokość kary Prezes Urzędu kierował się wytycznymi zawartymi w art. 104 ustawy nakazującymi uwzględnić w szczególności okres, stopień oraz okoliczności uprzedniego naruszenia przepisów ustawy. Nie ma podstaw do uznania, iż

powyższy przepis nie pozwala na nałożenie kary w wypadku pierwszego naruszenia przepisów ustawy, ponadto przed nałożeniem kary pozwany trzykrotnie zwracał się do powódki o udzielenie informacji wskazując na możliwość zastosowania sankcji z art. 101 ustawy, zaś nie udzielenie przez powódkę, mimo wezwania, informacji o osiągniętych przychodach uniemożliwiło ocenę wpływu wysokości kary na sytuację skarżącą. Sąd Apelacyjny uznał za bezzasadny także zarzut nie uwzględnienia wysokości kar nakładanych na inne podmioty. Wysokość kary jest w każdym przypadku oceniana indywidualnie w oparciu o kryteria z art. 104 ustawy, zatem sama wysokość kary nakładanej na inne podmioty bez uwzględnienia przesłanek ustalenia jej wysokości zależnych od okoliczności konkretnego naruszenia przepisów ustawy, nie może wpływać na wysokość nałożonej na skarżącą.

Powódka zaskarżyła powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną, w której zarzuciła 1) naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie: a) art. 385 k.p.c. poprzez oddalenie apelacji, mimo że apelacja powoda była uzasadniona, b) art. 386 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i oddalenie apelacji, mimo że apelacja była uzasadniona, c) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie, dlaczego Sąd Apelacyjny uznał, że bezsporne jest, iż powódka nie udzieliła w określonym terminie pełnej odpowiedzi na żądanie Prezesa Urzędu oraz że informacja o wielkości produkcji i sprzedaży piwa w roku 2004 podana jako udział w rynku poniżej 1% krajowego rynku piwa nie była wystarczająca i konieczne było określenie tych wielkości w hektolitrach, a także dlaczego wysokość kary została ustalona we właściwy sposób bez odniesienia się do kary w kwocie 1.000 euro nałożonej w postępowaniu prowadzonym przeciwko T. oraz w sprawie przeciwko L., 2) naruszenie prawa materialnego, a mianowicie: a) art. 45 ust. 1 w związku z art. 45a oraz z art. 1 ustawy poprzez ich błędną wykładnię wskutek uznania, że powód nie udzielił koniecznej informacji w rozumieniu art. 45 ust. 1 ustawy na żądanie pozwanego, b) art. 101 ust. 2 pkt 2 w związku z art. 45 ust. 1 ustawy poprzez uznanie zasadności nałożenia kary pieniężnej wskutek uznania, że powód nie udzielił informacji o wielkości produkcji i sprzedaży piwa oraz uznania, że wysokość nałożonej kary jest odpowiednia przy założeniu, że powód nie udzielił żądanej informacji.

Wskazując na powyższe powódka wniosła o zmianę wyroku Sądu Apelacyjnego w całości i uchylenie decyzji pozwanego z dnia 28 maja 2006 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie ma uzasadnionych podstaw.

Oczywiście nietrafny jest zarzut naruszenia zaskarżonym wyrokiem art. 328 § 2 k.p.c. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego zarzut naruszenia art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. może stanowić usprawiedliwioną podstawę skargi kasacyjnej tylko wtedy, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie posiada wszystkich koniecznych elementów bądź zawiera tak oczywiste braki, które uniemożliwiają kontrolę kasacyjną (por. np. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999 r. Nr 4, poz. 83, oraz z dnia 8 października 1997 r., I CKN 312/97, z dnia 19 lutego 2002 r., IV CKN 718/00, z dnia 18 marca 2003 r., IV CKN 11862/00, z dnia 20 lutego 2003 r., I CKN 65/01, z dnia 22 maja 2003 r., II CKN 121/01, z dnia 9 marca 2006 r., I CSK 147/2005). Takich zaś zarzutów z pewnością nie można postawić uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego. Przeciwnie, Sąd Apelacyjny przedstawił szczegółową i wyczerpującą argumentację prawną nakazującą przyjąć, że powódka nie udzieliła informacji żądanej przez pozwanego na podstawie art. 45 ust. 1 ustawy. Świadczy o tym sama treść skargi kasacyjnej, w której powódka kwestionuje tę argumentację, co nie byłoby możliwe, gdyby uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie spełniało wymagań z art. 328 § 2 k.p.c.

Oczywiście nietrafny jest zarzut naruszenia zaskarżonym wyrokiem przepisu art. 45 ust. 1 ustawy. Przepis ten nakłada na przedsiębiorców obowiązek „przekazywania wszelkich koniecznych informacji i dokumentów na żądanie Prezesa Urzędu”. Prezes Urzędu może żądać takich informacji zarówno wtedy, gdy prowadzi postępowanie antymonopolowe przeciwko konkretnemu przedsiębiorcy (przedsiębiorcom), jak i wówczas, gdy prowadzi postępowanie wyjaśniające. Postępowanie takie może dotyczyć określonej gałęzi gospodarki (np. rynku piwa). Służy uzyskaniu lub potwierdzeniu przez Prezesa Urzędu informacji wskazujących na naruszenie przepisów ustawy. Przepis art. 45 ust. 1 ustawy nakazuje

przedsiębiorcom przekazanie Prezesowi Urzędu tych informacji, których zażąda, jednakże pod warunkiem, że informacje te są konieczne. Ocena, czy informacja jest konieczna należy do uznania Prezesa Urzędu, który powinien jednakże kierować się w tym zakresie wymaganiami interesu publicznego, w tym celem i przedmiotem prowadzonego postępowania wyjaśniającego oraz powinien uzasadnić, dlaczego żąda określonych informacji. Skierowane do przedsiębiorcy żądanie przekazania informacji powinno zawierać elementy wymienione w art. 45 ust. 2 ustawy. Przedsiębiorca, od którego Prezes Urzędu zażądał przekazania informacji, które uznał za konieczne i wskazał zakres informacji, okres którego dotyczą oraz cel żądania, jest obowiązany udzielić takiej informacji. Nie jest natomiast uprawniony do odmowy przekazania żądanych informacji z uzasadnieniem, że jego zdaniem informacje te nie są konieczne w rozumieniu art. 45 ust. 1 ustawy. Tymczasem, powódka w niniejszej sprawie uporczywie odmawiała przekazania informacji między innymi o wielkości produkcji i sprzedaży piwa w hektolitrach w 2004 r., mimo że udzielenie takiej informacji nie wymagało od powódki zaangażowania nieproporcjonalnych środków na jej sporządzenie. Więcej, przekazanie takiej w istocie nieskomplikowanej informacji było niewątpliwie łatwiejsze i prostsze niż informacja o tym, że udział powódki na krajowym rynku piwa kształtuje się poniżej 1%. Sporządzenie rzetelnej informacji o udziale powódki w krajowym rynku piwa wymagało z pewnością podjęcia wielu dodatkowych czynności i starań, innych niż tylko proste zestawienie danych dotyczących wielkości produkcji i sprzedaży piwa przez powódkę w 2004 roku. Ponadto, określenie udziału powódki w krajowym rynku piwa w 2004 roku byłoby niemożliwe, gdyby powódka nie znała wielkości własnej produkcji i sprzedaży piwa w hektolitrach w 2004 roku.

Prowadzi to do konkluzji, że przekazanie przez powódkę informacji dotyczącej jedynie udziału powódki w krajowym rynku piwa w 2004 roku nie czyniło zadość obowiązkowi przekazania informacji o wielkości produkcji i sprzedaży piwa w hektolitrach w 2004 r., powódka nie dostarczyła Prezesowi Urzędu takich informacji, jakich od niej zażądał.

Nie jest trafny zarzut naruszenia zaskarżonym wyrokiem przepisu art. 101 ust. 2 pkt 2 ustawy, zgodnie z którym Prezes Urzędu może nałożyć na

przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość od 1.000 do 50.000.000 euro, jeżeli przedsiębiorca ten choćby nieumyślnie nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 45, bądź udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji.

Z bezspornych ustaleń i ich prawidłowej oceny prawnej dokonanej przez Sad Apelacyjny wynika, że powódka nie udzieliła informacji żądanych przez pozwanego, co zobowiązywało Prezesa Urzędu do nałożenia na powódkę kary pieniężnej. Pogląd wyrażony implicite w uzasadnieniu skargi kasacyjnej, jakoby kara ta nie mogła być wymierzana w toku postępowania wyjaśniającego, jest oczywiście bezzasadny. Z treści przepisu art. 102 ust. 2 pkt 2 w związku z art. 45 ustawy wynika bowiem jednoznacznie, że kara ta jest nakładana za niewykonanie ustawowego obowiązku przekazania koniecznych informacji na żądanie Prezesa Urzędu, który z takimi żądaniem może występować także w ramach postępowania wyjaśniającego. Pozbawienie Prezesa Urzędu uprawnienia do żądania od przedsiębiorcy udzielenia koniecznych informacji w toku postępowania wyjaśniającego, poważałoby sens i skuteczność ustawowego modelu ochrony konkurencji i konsumentów. Ratio legis przepisu art. 45 ustawy polega na umożliwieniu Prezesowi Urzędu należytego wykonywania przyznanych mu przez prawo kompetencji, w szczególności prawidłowego prowadzenia postępowań uregulowanych ustawą. Podstawę faktyczną wielu tych postępowań stanowią bowiem informacje, jakie Prezes Urzędu może uzyskać jedynie od przedsiębiorców.

Całkowicie nieuprawniony jest pogląd powódki, jakoby przy wymierzaniu kary pieniężnej za nieudzielenie żądanych przez pozwanego informacji, należało uwzględniać wysokość kar pieniężnych nałożonych na innych przedsiębiorców w ramach postępowań antymonopolowych, w tym w sprawie przeciwko T. S.A. i w sprawie przeciwko L. Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, o której mowa w art. 102 ust. 2 pkt 2 ustawy, uwzględnia w szczególności okres, stopień (wagę) oraz okoliczności naruszenia przez przedsiębiorcę przepisu art. 45 ust. 1 ustawy (art. 104 ustawy). Wysokość kary jest zatem w każdym wypadku określana indywidualnie, przy uwzględnieniu okoliczności konkretnego naruszenia ustawy. Na wymiar kary pieniężnej nie ma natomiast bezpośredniego wpływu wysokość kar

pieniężnych nakładanych na innych przedsiębiorców za uprzednie naruszenie przepisów ustawy.

Biorąc powyższe pod rozwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.